



Številka 16.

Izdaje in ureduje SREČKO MAGOLIČ.

Leto III. 1888.

Sic transit gloria! *mirski*

Ponosno stopa kavalir,
Ponosno vodi psa;
Veselo vabi vže na pír,
Ki bo čez tedna dva.

Petično je nevesto vbral
I ljubi jo srčno; —
Nakrat pa vse mu vrag je ukral,
Nevesto in zlato.

Na boben je prišel „baron“,
In fuč je šlo deklet:
Oj ti prokleti „sekuc'jon“,
Ti si pobral mu vse.

Otožno stopa kavalir
Otožno vodi psa,
Otožna žulita krompir
Otožna revčka dva.

Konjski rep.



Krokarjeva tožba

Zakrokal sem denarce vse
Do celega sem suh
Zakrokal svoje bi deklet
Če vzel bi jo skopuh.

Ljubav brez novcev ne diši,
Nepraktična je stvar,
Ljubav človeka ne redi,
Kaj mi je deklet mar?
Zvestobe njene jaz zlato
Ter ustnic med sladkak
Prodal za vince bi rujno
In za komis-tobak.

A nihče nič za to ne da,
Prozajičen je svet,
Ceniti krokarjev ne zna,
Še manje pak deklet.

Konjski rep.



Milki.

Oj čudno zdi se mamici,
Da jaz popivam vse noči:
„Gotovo boš še vinski brat,
Če pil boš vince toli rad.“ —

Da mamica bi vedela,
Kako je Milka miljena,
Ko vince sladko toči mi,
Ko mi prijazno se smeji.

Da mamica bi vedela,
Kako je Milka krasna vsa:
Pač ne bi se čudila mi,
Da jaz popivam vse noči.

Oj komaj sedem poleg nje
In že očara mi srce,
In ure mi trenotki so,
In vince je tako sladko —

Oj Milka vgrabi mi srce
Glavó pa sladko vinčice:
Brez glave pa in brez srca,
Je pot domu prežalostna.



Prižigalec.

Poljski spisal Henrik Sienkiewicz. — Prevel J. Sattler.

(Konec.)

II.



astoči val pretrgal je volji jez. Stari je zatulil ter se vrgel na zemljo; njega, ko mleko beli lasje pomešali so se s peskom pobrežnim. Četirideset let je minilo, kar ni videl domovja in Bog vé koliko, kar ni slišal jezika rodnega, a sedaj je jezik ta prišel sam k njemu — preplaval ocean in ga našel samotarja na drugej polutki, jezik tako mil, tako drag, tako lep! Ihtenje, ki ga je treslo, ni bilo od boli, nego zbok naglo vzbujene neizmerne ljubezni, pričemer je vse drugo ničevo On je naravnost s tem velikim plačem odpuščanja prosil to milo, oddaljeno domovino, prosil radi tega, ker se je že tako postaral, tako zakopal v to samotno skalo in tako nje zabil, da je v njem i hrepenenje počelo zamirati. A sedaj se je „vračal čudom“ — zatorej se je v njem trgalo srce. Trenotje minilo je za trenotjem: on je vedno ležal. Galebi so preletavali majak kriče, kot bi nemirni bili zaradi starega svojega prijatelja. Bližala se je ura, kadar je je krmil z ostanki svoje hrane, zato jih je nekoliko zletelo z vrha majakovega k njemu dol. Potem so prihajali še drugi, čim dalje več in začeli ga kljuvati lahno in frfolati s krili nad njega glavo. Šumenje perot ga je vzbudilo. Izplakavši se bil je sedaj nekako umirjen in premenjen, a oči njegove bile so kakor nadehnjene. Dal je nevedé ves svoj živež pticam, ki so planile z vriščem nanj, sam pa je vzel znova knjigo. Solnce bilo je že zašlo nad vrta in pragozdi panamskimi in se točilo polagoma za medmorje k drugemu oceanu; toda Atlantik bil je še poln leska in svetlobe; torej je čital dalje:

„Tymczasem przenoś duszę moję utęsknioną
Do tych pagórków leśnych, do tych tąg zielonych.“*)

*) »Zdaj prenesi dušo mojo hrepeneco
Tja na hribe gozdne, tja v zelene loge.«

Somrak še le zabrisal je pismena na belem listu, somrak kratek kakor okomig. Starec oprl je glavo ob skalo in zatisnil oči. A sedaj je vzela »Ta, ki Čenstóhová varuje jasno«, njega dušo in jo prenesla »v to polje slikovito radi žita raznega.« Na nebu gorele so še dolge proge rudeče in zlate, a on je v tej svetlosti letel proti domovini milej. Zašumeli so mu na ušesa gozdi, borovi, zazvoneli glasovi rojstveni. Vidi vse, kakor je bilo. Vse ga vpraša: »Se li spominjaš?« On se spominja! Vidi polje prostrano, meje, gaje, vasic. Noč je že! V tem času je že navadno njegova svetiljka razsvetljevala tmino morskó — ali on je sedaj v vasi rojstvene. Stara glava sklonila se je na prsi in sanja. Obrazi se premikajo pred njega očmi brzo in nekako brezredno. Ne vidi hiše rodne; razdejala jo je vojna; ne vidi niti otca niti matke, umrla sta mu za njega mladih let; vas pa vidi, kot bi jo ostavil včeraj: Koče z lučjo v oknih, potok, mlin, v levo dva ribnika zaporedoma, polna vso noč regljajočih žab. Nekdaj je v tej svojej vasi stal po noči na straži; sedaj se je prošlost ta pojavila naglo v vrsto prikaznij. Znova je ulanec in stoji na »vedeti«; z daljine se sveti dvoje žarnih očij; to so okna krčme, ki brni in poje ter hrumi sredi tišine nočne od topota, od zvoikov gosel in bunk. „Ju-hu! Ju-hu!“ Tu ulani krešejo ogenj s podkvami, a njemu je tam dolgočasno samemu na konji! Ure se vlečejo leno, naposled luči ugasnejo; sedaj je megla, megla neprozorna, kamor oko dozre; para se očividno dviga s travnikov in objema ves svet z belkastim oblakom. Dejal bi popoln ocean je. Ali to so travniki: sedaj se oglasi kosec v temi in zelenonoga tukalica zašumi mej trstovjem. Noč je mirna in hladna, prava poljska noč! V daljavi hrumi borovje brez vetra kakor valovje morskó. Kmalu zora pobeli vzhod: in res i petelini pojó že na ploteh za hišami. Drug drugemu podaje glas od bajte do bajte; ob jednom i žerjavi kriče nekje z višine. Ulanu je nekako čvrsto, zdravo. Nekaj so tam govorili o jutranjej bitvi. Hej! i on pojde kakor pojdejo drugi s krikom in plapolanjem zastavic. Mlada krv igra, kakor trombka, dasi jo hladí sapa nočna. Toda že se svita, svita! Noč bleđi; iz tenje prikažejo se logi, šume, bajte, mlin,

topole. Studenci škripljejo kakor ploščnata zastavica na stolpu. Kako je ta zemlja mila, kako lepa v rožnem lesku jutranjem! Oj jedina, jedina!

Tiho! Čuvita vedeta sliši, da se nekdo bliža. Izvestno gredo zamenit straže.

Nagloma se nek glas razlegne nad Skavinskim:

»Hej, stari! vstanite. Kaj vam je?«

Starec odpira oči in gleda sè strmenjem na človeka, ki pred njim stoji. Ostanki sanj in prikazni bojuje se v njega glavi z resničnostjo; konečno prikazni oblede in izginejo. Pred njim stoji Johns, stražnik pristaniški.

»Kaj je to? vpraša Johns; ste li bolni?«

»Ne.«

»Prižgali neste svetiljke. Dejani bodete iz službe. Ladija iz San-Geromo se je razbila na plitčini; na srečo ni utonil nihče; inace bi prišli pred sodca. Vsdite se k meni v ladijo; ostalo slišite v konzulatu.«

Stari je pobledel; res ni prižgal to noč luči na majaku.

Nekoliko dnij pozneje vidimo Skavinskega na palubi ladije plaveče iz Aspinvalla v New-Jork. Siromak izgubil je službo. Odpirali so se pred njim klatežtva novi potje; veter porival je znova ta list, kot bi ga premetaval po kopnem in po morji, kot bi se ž njim norčeval svojevoljno. Nekaj dnij je starec zelo hitel in se sklonil, oči imel je le bleščeče. Na življenja novem potu pa je imel tudi na prsih svojo knjigo, katero je včasi pritiskal z roko, ko bi ga bilo strah, da bi mu i ona ne izginila.



Ex vita mea.

I.

Nestrpnih vragov roj
Nad mano se zaklel je bil,
Sovraštva, gneva boj
Med nami se unel je bil.

Roj brezznačajen tá,
Pač — rés ljudém ni sličen bil,
Če name srd pljuvá,
Da bi le jaz uničen bil!

Svetú same laži
Ta zoper mene trosil je;
Da sem s brezbožneži —
S tem se nad mano znosil je!

Ta roj — glej čudo, glej!
Zdaj hlini se, dobrika mi —
Ter čudo res — odslej
Nikjer več ne spodtika mi!

Zdaj dober je z menoj
In prosi me pomoči še!
Prijazen res ta roj — —
Hm! — zame se odloči še!!!

II.

Zakaj, zakaj nezgode
Nevšečne vse vam tožim jaz?
Pomagalo kaj bode
Če k sreči roki prožim jaz?

Pa noče me objeti,
Pred mano vedno skriva se;
Brez nje mi je živeti —
V vék torej naj ločiva se!

Oj z Bogom sreča mila,
Blagost le družim nosi ti!
Da mene si pustila,
Vsaj pa ostalim rosi ti!

Brez tebe nem brodaril
V življenji križem sveta bom,
Brez tebe samotaril
Vse dane meni leta bom!

P.



Utopila se je!



A.: »Kaj počne tvoja soproga?«

B.: »Utopila se je!«

A.: »Kaj? utopila!«

B.: »Da, v najnovejši nemški roman!«



Giovanni Bombino Bombardemento.

Povest iz roparskega življenja.

(Konec.)

Peto poglavje.

Jedva Avrora pozlati oblake na severu, jedva obledi jutranjica; nagovori pobožni Alonzo, po jutranji molitvi svojega glavjarja:

»Glavar, danes bo lepo vreme!«

»Danes bo lepo vreme, Alonzo«, odgovori mu glavjar pomenljivo.

Dobri Alonzo hotel je baš zopet nekaj vprašati glavjarja, ko se začuje v daljavi ropotanje voz.

»So že tu!« vsklikne Alonzo.

»Skrajni čas, da so tu!« opomni Bombardemento z mirno mrzloto. Jedva pa je izgovoril, čujeta se dva strela in oba voznika pala sta s predrtimi prsi raz voza. Philippo in Nasagrossa sta dobro zadela. Alonzo in glavjar skočita iz goščave. Mejem, ko je prvi pomoril sorodnike, zabode glavjar ženina. Vrsta je prišla na grofa. Z vsemi močmi obupanja branil se je roparjem. Toda zastoj! Po nekolikih minutah bila je vsa grofovsk obitelj pokončana, razven Rosaure, katera je brezzavestna ležala na tleh.

»Naše delo je končano!« opomni glavjar svojim podložnim, kateri so neutrudno praznili vozove. »Kje je moj Alonzo?«

»Tu!« zastoka Alonzo s hripavim glasom. Kedo popiše strah glavjarjev, ko ugleda najzvestejšega tovariša v krvi na tleh?

»O, dragi moj Alonzo«, vzdihne glavjar ter si obriše solzo sočutja. »Ali te moram videti tako?«

»Utolaži se, vrli glavjar«, odgovori Alonzo. Jaz moram umreti, toda umirajoč smem trditi, da sem živel. Tek mojega življenja je končan!«

»Imaš li kako željo?« vpraša ga glavjar.

»Moj sin naj nadaljuje delo moje!« odgovori dobri Alonzo, upre oči v nebo ter — na večno zaspi.

Šesto poglavje.

Leto dnij po tej žalostnej katastrofi sedi na skali z mahom obraščeni roparski glavar Bombino Bombardemento poleg svoje Rosaure ter jej pritiska poljub na poljub na žareče ustnice šepetaje jej na uho:

»Čemu si tako otožna, ljuba Rosaura? Nisi li srečna?«

»Kako bi ne bila srečna, ko sem pri tebi!« odgovori mu tiho krasno bitje. »Toda« — — —

»Govôri, ljubo dete«, prosi vrli glavar.

»Žal, da ne morem prenašati roparskega življenja«, šepete Rosaura. »Ali bi ne bilo mogoče, da bi opustil roparstvo ter se pečal s čim družim?«

»To bilo bi sramotno«, odvrne jej glavar. »Sedanji moj posel donaša mi mnogo. In tudi prisegel sem svojim ljudem, ostati zvest, a poštnjak prisege ne sme prelomiti.«

»Dobri moj Giovanni!« odgovori Rosaura. »Ti si vrl mož, toda s svojimi plemenitimi načeli ne bodeš ničesa dosegel v sedanjem zlobnem svetu. Pusti sedanji posel! Dobrote lahko deliš, četudi nisi ropar!«

Giovanni Bombino Bombardemento se zamisli.

»Prav imaš!« vsklikne čez nekoliko časa. »Prav imaš; prihranil sem si ogromno svoto. Šla bodeva na francosko!«

Plemeniti Giovanni ne zapazi, da ga strupeno zavistni Calandrino, kateri bi se že davno rad vspel na glavarjevo mesto, izza skale poslušša. Calandrino je čul, da je na glavarjevo glavo razpisanih deset tisoč goldinarjev, sklenil je torej natihoma izdati Giovannija ter tako doseči zaželjeno.

Sedmo poglavje.

Jedva se je luna dvakrat izpremenila na nebu, ko se nekega jutra čuje nedaleč od roparskega skrivališča topot konjskih kopit. Prebrisani Giovanni mislil si je takoj, da mu preti nevarnost, zato naglo skoči s svojega ležišča. Ko pogleda iz votline, zapazi, da je obkoljen z vojaki. Nemudoma vzbudi svojo četo ter jej ukaže vrlo se boriti z neprijatelji in tudi raje pasti v boji, nego udati se. Po nekolikih trenutkih unel se je krvav boj; žal, da so plemeniti roparji imeli nesrečo ter se je večina njih zgrudila s predrtimi prsi. Mnogo Bombardementovih ljudi, kateri niso bili toli pogumni, da bi si ohranili pogum, pa se je udalo na smrt in nemilost. Plemeniti Bombino hotel si je v tem trenutku s svinčenko končati življenje, toda o pravem času se je še zavedel, da je samomor pregrešen.

»Tu je moje orožje!« reče na to vojakom. »Jaz sem vaš ujetnik.«

»In jaz sem vaša ujetnica«, doda krasna Rosaura, »tu je moje orožje«. Vojaci bili so presenečeni na lepoti Rosaure, katera se je ves čas borila na strani svojega ljubega.

»Vi ste iz plemenite rodovine?« vpraša jo poveljnik vojakov.

»Da«, odgovori pogumna Rosaura.

»Sprejmite torej naše varstvo, kajti do vas nimamo pravice.«

»Vaše besede me žalijo«, zavrne ga Rosaura. »Moja osoda spojena naj bo z osodo Giovannija. Kar pravica zahteva od njega, zahteva naj tudi od mene. Roka v roki nastopila bom kazni ž njim, smrt z mojimi Giovannijem.«

Bombino oklenil se je pri teh besedah svoje ljube okolu vratu in glavo jej naslonil na prsi. Ko tako oba v tihem objetju stojita, vzbudilo se je tudi preganjalcem sočutje in marsikateremu izmed njih zalesketale so se solze v očeh, solze sočutja.

Osmo poglavje.

Deset let preživel je plemeniti roparski glavar Giovanni Bombino Bombardemento v groznem zaporu. Osiveli lasje valili so se mu divje po čelu, brada pa mu je segala do kolen. Živel se je samo ob vodi in kruhu. Vse dni prevajal je francoske roparske povesti na italijanski jezik.

Ko nekega večera sedi zamišljen na slami, prikaže se mu na mah duh umorjenega grofa ter ga prime za roko, rekoč z ostudnim glasom: »Bombardemento!« — ter izgine. Jedva ga nekoliko mine prvi strah, odpro se zopet tla in pred njim stoji duh Rosaure, katera je že pred večimi leti radi velike žalosti umrla. »Bodi stanoviten, Bombardemento«, zakliče mu ter izgine.

Dolgih deset let prenašal je voljno in brez tožbe vse težave in trpljenja v ječi, a ko je necega dne izvedel, da ga nek pisatelj dramatizuje, zgrudil se je brez zavesten na kamenita tla ter izdihnil vsled strahu pred grozno to novico, plemenito svojo dušo.

K o n e c

roparske povesti, katera prosi odpuščanja, da se je tako slabo končala.

Prekanjen tat.

Spisal —t—.

Janez Malner je bil zelo znana osoba. Po rodu je bil pol kmetskih, pol gospodskih ljudij; dejali so, da je purgarskih starišev. Bavil se je s kupovanjem in prodajanjem raznih stvari. V njegovi prodajalnici se je dobilo vse: stare obleke, počeni lonci, ponošene kite, polomljene puške, zarujaveli žebliji i druga taka drobnjav. Kupil je vse, kar koli si mu ponudil, brez da bi vprašal je-li najdeno ali ukradeno. Slovel je, da zna ceno kupiti, a drago prodati. Bil je tudi na sumu, da so-sebno rad ukradene stvari kupuje. Dobival jih je zelo ceno, kajti drugi so se tacih stvari bali; prišli bi večkrat v dotiko s slavno mestno policijo, te se je pa naš Janez prav malo bal; znal je skriti kakor malokedo in zraven se je priduševal ter vse ta rogate na pričo klical, da je najbolj pošten človek pod solncem. — Vrh tega pa je bil Janez zelo skop, a precej premožen. Hvalil se je, da njega tudi najbolj premeten tat ne prevari. Ta samohvala prišla je Pikcu, zvitemu tatiču, na uho; zarotil se je, da hoče Janezu jedno zagosti, katere gotovo svoj živ dan pozabil ne bo, — potem naj se pa pred svetom hvali, da ga nihče ne prevari.

Bil je somenj. Ker je bilo zelo lepo vreme, prišlo je mnogo ljudi iz dežele kupovat i prodajat potrebnega in nepotrebnega. Največja gnječa bila je pred Janezovo prodajalnico — in Janez delal je dobro kupčijo, o tem sta pričala njegov tolsti smehljajoči obraz i listnica, polna velicih in majhnih bankovcev.

Bližavši se poludnevu, stopi v Janezovo štacuno na pol gosposko oblečen človek, na vid zelo poštenega obraza i moškega obnašanja.

»Česa želite?« vpraša Janez uljudno, ter meri tujca od nog do glave.

»Kupil bi rad jedno staro mašno obleko, ako imate katero na prodaj«, odgovori tujec prijazno ter nadaljuje »jaz sem župan v bližnji vasi P., ter ob jednem tudi cerkveni svetovalec. V naši vasi imamo podružnico sv. Antona, a naša cerkev ima zelo malo cerkvene oprave; posebno jej je treba še jedne mašne obleke. Ker pa naša občina ni zelo bogata, ne more kupiti nove mašne obleke, sklenili smo torej kupiti staro in v to svrhu prišel sem v mesto na somenj, da se mi posreči kupiti naročeno stvar.«

»Ravno prav ste prišli«, pravi Janez vesel, »jaz imam v svoji zalogi staro mašno obleko; sicer je že stara, a vender še dobro ohranjena.«

»Dobro, dobro!« vsklikne tujec vesel »ako se mi bode obleka dopadla, bode kupčija kmalu sklenjena.«

Janez stopi k starej zaprašenej omari ter izvleče iz nje popolno staro mašno obleko.

Tujec ogleduje s paznim očesom obleko. — Na obrazu mu je brati, da mu je všeč. To pa zapazi tudi Janez — »aha« si misli »ta bo plačal« in ves vesel si mane roki.

»No, koliko pa zahtevate za obleko?« vpraša slednjič tujec.

»Janez takoj imenuje precej visoko vsoto.«

»Malo predrago je«, pravi tujec — »vender sem pripravljen zahtevano vsoto plačati, ker mi je obleka zelo všeč; predno pa kupčijo sklenemo, vedeti moram, ali bode obleka našemu gospodu župniku prav, zatorej je treba, da jo jeden pomeri, zato vas prosim, da to vi storite, kajti ste zelo jednake postave in širokosti z našim gospodom župnikom.«

Janez, vesel, da napravi dobro kupčijo, je takoj pripravljen »blagorodnemu gospodu županu«, kakor ga je imenoval, željo izpolniti. Sleče tedaj sukno, v kateri je bila listnica z bankovci, in jo obesi na bližnji klin. Kmalu je bil popolnoma v mašnika preoblečen. Tujec župan ga ogleduje od vseh strani, najprej od spredaj. »Dobro, dobro stoji« trdi, »zelo všeč mi je, sedaj se pa še obrnite, da vidim, kako je zadej.« Janez — mašnik — se obrne, a v tem trenutku seže tujec — župan po Janezovi listnici, jo brzo iz žepa potegne in jo pobriše proti durmi, a županovo dejanje zapazil je tudi Janez, zato seže po njem, a prepozno, blagorodni gospod župan je bil že na cesti. — Janez se ne pomišlja dolgo, temveč jo v popolnem mašnem oblačilu popiha za županom, mimogrede pa zagrabi še staro puško ter beži na cesto. »Primate ga hudiča, primite« kriči na vse grlo, ter kakor besen za županom leti, a ta, ne bodi len, beži kolikor more in sekundira Janezu. »Držite ga, držite, znorel je, ubiti me hoče.« Ljudstvo, kolikor ga je bilo na cesti, je v prvem trenutku osupneno gledalo ta čudni prizor: mašnika s puško bežečega po cesti, a le za trenotek, po tem se pa cela tropa drvi za mašnikom. Bil je čuden prizor: naprej tujec, za njim Janez — mašnik — hudiče na pomoč kliče, in cela tropa velicih in majhnih, kričaje: »Držite ga! znorel je, znorel.« — Lov bil je kratek: Janeza — mašnika — so ljudje kmalu obkolili; ker je

z rokama in nogama okolu sebe bil, podrli so ga na tla ter ga zvezali, češ, tacega norca, ki tolče, treba je zvezati. Nič ni Janezu pomagalo, da je zatrjeval, da ni nor, da je samo okraden, — v šumu i kriku ga ni nihče poslušal, peljali so ga v bolnico.

Še-le tamkaj se je Janezu posrečilo dopovedati, da je okraden, da ga je nesramen slepar prevaril.

Spustili so ga; on in policija iskali so tujca — župana — po vsem mestu, ali bilo je prepozno. — »Blagorodni gospod župan« in Janezovi stotaki izginili so brez sledu, — niti duha niti sluha ni bilo o njih.

Janez se je s svojo samohvalo in s stotaki plačal, a Pikec — »blagorodni gospod župan« je nekaj tednov dobro živel.



Prvi črni grozd.

(1. avgusta 1888.)

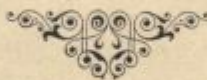
Tedaj ti sam si v modro spremenil se!
Tovariši vsi tvoji so še beli,
Spominjati le kar bodo začeli —
In jaz — kakó jih bodem veselil se!

Bolan marsikateri se tovariš joče —
In zanj — ves svet iznajde ne zdravila!
Kemija baje vsa je oglušila; —
Je v veku učenosti to mogoče?!

Le žal, da te neusmiljena narava
Tako brez milosti je kaznovala
Ter dveri dihanja ti razdejala,
Da zdaj brez kritja, sence ti je glava.

Pijače dal ti rad bi mi izvrstne,
A ves okus ti rosa oh strupena
Odvzela bo in solnca moč ognjena,
V korenju vse kalj zatrla brstne.

P.



Oj, ti otroci!



Osma mačka.

V nekej družbi pravil je gospod, da redi g. E. (poznani čudak) v svojem stanovanji sedem maček. . .

»Oprostite!« seže mu drugi gospod v besedo, »vi se motite, z ženo redi jih osem!«

Osel.

Francek sede teti na kolena. »No,« reče ta, »nimaš li kakega osla, da bi se nanj vsedel?«

»Imam ga!« — Odreže se Francek, pa sede stricu na kolena.

Vsak svoj del.

Mati, katere dete ni spalo ter nepretrgoma kričalo v zibeli, vzbudi poleg sebe ležečega moža, opominjaje ga, naj tudi on nekoliko časa ziblje otroka, da ne bo kričal, ter dostavi: »saj imaš ti tudi del otroka, kakor jaz.«

»Prav imaš!« odgovori jej mož ter se obrne na drugo stran. »Zibaj torej ti svoj del, a jaz pustil bom svoj del kričati.«

Mojim cvetkam.

I.

Budi ko nam cvetje pomlad,
Kako se v nas radost izbuja!
In cvetje donese nam sad,
Če slana ne stré je najhuja!

In rada nam dušo polní,
Življenje veselje navdaja,
Nad nami nebo se jasní
In solnčece sreče ustaja.

Kadar pa prihruje vihar,
Uniči da cvetke nam naše,
Uničen vseh nad nam je žar,
Sè strupom polné se nam čaše!

II.

Jaz imel sem vrtec cvetlic
Ki bil mi veselje in kras je,
Da, družba nebeških Modric —
Vedril mi otožni obraz je.

Skrbnó sem te cvetke gojil,
Moj duh na-nje vedno le zrl je,
Prihrul pa vihar je nemil,
Uničil mi cvetke in strl je!

Napolnil mi dušo obup,
Obdal mrak srcé mi temán je,
Življenja mi v kupo vlil strup
In nada do sreče — zamán je!

* * *

Zagrebel sem cvetek teh kras,
Pogreb ta sam moral sem zreti
Zaplakal sem v duši na glas:
Do groba mi bode trpeti!

P.

Rešitev skakalnice.

Pred durmi.

Glasno si pevala
Strune ubirala
Nisi pač mislila
Da sem te čul.

Blizo pri durih bil,
Tvoje sem glase pil
Ž njimi srce pojil
Vbogo srce.

Kljuko prijemala
Skor jo pritisnila
Pa si ni upala
Roka moja.

Solza je padala
Lice namakala
Nisi je vidila
Lite zastonj.

Peval S. Jenko.



P. n. g. A. D.: Vaš zadnji dopis vznemiril je nekatere kroge.

P. n. g. P. K. v D.: Vaših pesmic nam nijedna ne ugaje in najbrž bi tudi čitateljem ne ugajale.

P. n. g. V. G. v P.: Hvala na poslanem. Vašej želji kmalu ustrežem. Zdravstvujte in na svidenje!